

LENONA ŠTIBLARÍKOVÁ

BRATISLAVSKÁ
BLUDIČKA

Vítěz soutěže Cena Karla Čapka 2013

Lenona Štiblaríková

BRATISLAVSKÁ BLUDIČKA
mestská fantasy

© HYDRA 2014

© Lenona Štiblaríková 2014

Návrh obálky: Monika Herda 2014

Ilustrácia: Alena Kubíková, 2014

Grafická úprava: Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Foto: Evla Vlašič

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldikova 7, 841 02 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

7. publikacia, prvé vydanie 2014

ISBN978-80-89672-21-9

Lenona Štiblaríková

BRATISLAVSKÁ BLUDIČKA

Obtáčala som si ukazovák prameňom vlasov, krútila ním, cítila, ako mi hodvábna špirála kľže po prste a štekli pokožku.

Ten chlap mi bol od začiatku nepríjemný a dojem z neho sa len potvrdil, keď mi počas výkladu o histórii Michalskej brány vliezol rukou pod sukňu. Myslel si, že jeho nehanebným úlisným pohľadom nerozumiem a potrebujem názornú ukážku?

Prečo si muži častokrát slušnosť zamieňajú s hlúpostou? Jednoducho mi bolo nepríjemné vraziť mu pár zaúch, koleno medzi nohy a poslať ho zaplávať si pod Nový most. Dala som mu šancu a ignorovala snahy o dotieravé zblíženie. Pricapená ruka bol vrchol. Viac som už nezniesla.

Náš zákazník – náš pán.

Iste, ale len kým neprekročí hranice tohto vzťahu, a tie moje prekonal už dávno. Vo chvíli, keď si prešiel špičkou jazyka po hornej pere a prižmúril oči v domnení, že je bohom erotiky a ja z neho klesnem na dlažbu v mohutnom orgazme. Zrejme si to dlho trénoval pred zrkadlom.

Žmurkla som na neho a súčasne som sa dotkla svojich popolavých vlasov. Naklonil sa ku mne v očakávaní bozku, ale ja som mu len pošepla: „Teraz nie. Ak chceš, zájdi objednať izbu. Keď zahneš touto uličkou vpravo, nájdeš Oázu. S ostatnými to vybavím rýchlo, počkaj na mňa v hoteli.“ Našpúlila som pery, akože sa už nemôžem dočkať a moji turisti ma len zdržiavajú od pravého a jediného zmyslu života – sexu s každým, kto si o mňa zažiada. Ani na sekundu nezapochyboval, že to nemyslím vážne. Veď ktorá by sa s ním nechcela vyspať? Mladý, vysoký, doslova pestovaný týpek – ideálny rozsievateľ semena. Oči sa mu rozžiarili predstavami toho, čo všetko mi urobí a ako mu za to budem kolenačky ďakovať.

„Vedel som, že neprístupnosť len hráš. Budem tam. Nenechaj

ma dlho čakať!“ Otočil sa a šiel, kam som mu ukázala.

Do gay baru.

Presne tam som ho totiž poslala. Ešte netuší, že kamkoľvek dnes pôjde alebo sa nechá odviezť taxíkom, sadne na bus či električku, jeho cesty vždy skončia pred týmto barom. Moje kúzlo zlomí až polnoc. Dovtedy sa ten úlisák bude tak dlho obšmietiť okolo mužských zadkov, že sa z opačnej orientácie začne podozrievať aj sám.

Tak mu treba, nemal provokovať bludičku! Síce nevedel, čo mu môžem urobiť, ale to neznamená, že nemá byť k ženám slušný. Ku všetkým!

Stretli sme sa len náhodou. Osud chcel, že si za miesto dovolenky vybral práve Bratislavu. Možno tam, v Nórsku, odkiaľ pochádzal, počul, že na Slovensku žijú ľahké devy voľných mravov, ktoré len striehnu na to, aby ich mohli opeliť svetlovlasí severania. Narazil však na mňa.

Pripojila som sa k mojej dnešnej skupinke turistov, ktorí so mnou už dve hodiny prechádzali centrom, a chtivého obháňača pustila z hlavy.

„Slečna Malvína, nemohli by sme zísť niekam na obed? Už ma bolia nohy,“ ozvala sa podráždene korpulentná, neustále zvierajúca koženú obšúchanú kabelu, z ktorej vytrčala štekajúca hlava jej miláčika Kikiho. Manžel, dlhán v šedom saku, osamelo postával tri metre od nej a smutne hľadel z kamenného mostíka do diaľav. Pôsobil, akoby ho kedysi oklamali a on sa z toho do dnes nespamätal.

„Ak budú súhlasiť aj ostatní, môžeme si na chvíľu oddýchnuť. Neďaleko odtiaľto je malá kaviarnička, podávajú v nej aj občerstvenie a...“

„Ja chcem pizzu!“ vykričlo jediné dieťa v skupine, asi

dvanásťročný ryšavý Angličan.

„Hej. Prečo nemôžeme ísť do McDonaldu? Musí tu niekde byť.“

Postupne sa ozývali ďalšie návrhy a každý z nich chcel samozrejme niečo iné. To je problém nesúrodých skupiniek. Keby boli všetci z jednej krajiny, dohodli by sa aspoň na niečom. Takto chcel každý presadiť najlepšie riešenie – to svoje.

„Upokojte sa, prosím. Zastávka bude krátka, isto budete spokojní,“ vytiahla som na nich svoj profesionálny úsmev číslo šesť a zatočila si prameň vlasov na prstík. *Mne nikam neodídete!* Nie, nehodlám strácať čas v preplnenej rýchlavyvarovni, z ktorej môžem mať akurát tak žalúdočné vredy. Celkom mi stačilo, že som v mekáči kedysi brigádovala. Ten pach pečeného mäsa a hranolčekov som si domov nosila zažratý v póroch firmenej uniformy, a ešte aj ten mi určite odrátali z výplaty. Prísne podmienky ich zamestnaneckej politiky ma dodnes strašia po nociach.

Nie, nie. Pôjdeme, ako takmer vždy, do kaviarne „Pod lipkou“.

U Branislava som pred chaosom v bezpečí a navyše tam krásne rozvoniava moja obľúbená káva. Praží a melie ju podľa akejsi starej receptúry, ktorú nikomu neprezradí, napriek úplatkom, čo sa mu turisti snažia podsunúť. Braňovi nejde ani tak o zisk, hoci kvôli tomu sem vodím zahraničné skupinky, ako o kľatbu. Starý majiteľ kaviarne je na svoje dedičstvo hrdý, i keď práve ono ho k tomuto podniku prikovalo. Kým nenájde pocestného, ktorý za tajomstvo dobrej kávy obetuje vlastnú dušu, tá jeho bude naveky obsluhovať v kaviarni. Pracuje v nej, odkedy ho poznám, a to je už pekných pár desaťročí. Nikdy som sa ho nepýtala, kedy sa narodil, avšak raz sa preriekol, že samot-

ný Eduard Beneš si pochvaloval jeho vynikajúcu kávu a nechal mu za ňu všimné tri koruny.

„Ahoj, Mal! Rád ťa vidím. Kávu?“ privítal ma s úsmevom.

„Jasné!“ Vždy mi ju podáva v špeciálnom hrnčeku, ktorý je pripravený len pre mňa.

Každý stály návštevník, ktorého si Branislav oblúbi, má na policičke v rohu ten „svoj“ pohár či šálku. I keď na nich nie je žiadne meno, Braňo vždy vie, komu ktorý patrí. Vraj podľa toho, z čoho človek pije jeho kávu, dokáže určiť, aký je. To si však necháva pre seba.

Môj hrnček je červený s veľkým uškom a presne mi padne do ruky. Občas pijem z priesvitného. Väčšinou vtedy, keď sa potrebujem upokojiť, lebo ma čaká niečo nepríjemné, ale dnes nič také nepredpokladám.

„Kolkých si mi priviedla?“ zhodnotil mojich turistov a začal zbierať objednávky, ktoré sa na neho sypali zo všetkých strán.

„Štrnásť. Jedného som poslala kade ľahšie,“ priznala som bez mučenia.

„Američan?“

„Nie, Nór.“

„Á-ha“ Chápavo prikývol.

Branislav nemá v láske Američanov. Ktovie, prečo si o nich myslí len to najhoršie, jemu osobne nič zlé neurobili. Možno len počúva ponosy svojich štamgastov a náhodných okoloidúcich, z čoho si vyvodil jasný záver – za všetko zlé vo svete môžu Američania a na Slovensku cigáni. Tí do jeho kaviarne nesmú vôbec. Keby to nebolo trestné, dal by to na vedomie všetkým okoloidúcim veľkými piktogramami na oknách aj dverách, lebo podľa neho nevie poriadne čítať ani jeden z nich. Vraví im čierni alebo potmehúdi, keďže „Róm“ mu nejde z úst a „cigán“ bolo úniou

označené za rasistickú nálepku, hoci, medzi sebou si inak nepovedia. Nuž, čo môže cigán, nemôže gádžo.

A tak my, gádzovia, nevieme, ako ich volať, lebo cigánov volajú „Rómovia“ len politici a televízni spravodajcovia. Únia má uši všade a biľag rasistu je dnes horší než židovská hviezda na hrudi. Môže označiť úplne každého. Od osemdesiatročnej babky Hanky z Michaloviec, ktorá s bakulkou vyháňa zo svojho dvora desaťročné dieťa, čo jej ukradlo Puntá na guláš, až po učiteľku v prvej triede, na ktorú jej žiak – Sandokan Tekely vytiahol nôž, lebo chcela, aby si umyl ruky.

„Zamotala si mu cesty?“ spýtal sa Branislav len pre istotu.

Odvetila som myknutím pleca.

Pokrútil hlavou a postavil pred o mňa horúci hrnček a tyčinky. *Zbožňujem ho!* Schmatla som malú paličku a vsunula ju medzi zuby. Káva je ešte horúca, takže táto pochúťka musí počkať, až na ňu príde rad, no tyčinka môže ukojiť moju túžbu po hryzkaní okamžite. Uchopila som konček medzi zuby a jemne ho ochutnala jazykom. Slanosť ma pohladila.

„Čo myslíš?“ šibla som po ňom očkom a skrátila tyčinku o hlavičku.

„Nezbednica! Ale ľutovať ho nebudem.“

„Ver mi, nezaslúži si to. Ktovie, čo ak stretne svoju ‚skutočnú lásku‘?“ zachichotala som sa pri predstave, ako metrosexuálny svalovec konečne nachádza to správne ocenenie svojich kvalít v náručí iného svalovca. A srdcia rozťužených žien roní krvavé slzy nad premárnenou príležitosťou.

„Províziu za tento týždeň som ti už poslal na účet. Týchto tu,“ bradou ukázal k mojej skupinke, čo si spokojne pochutnávala na koláčikoch, káve, čapovanom pive a nive s cibuľou,

„ti pripočítam nabudúce.“

„Fajn.“

Napriek ekonomickej kríze, ktorá lomcovala svetom a snažila sa ho zložiť na lopatky, mne sa darilo dobre. Ak aj turistov v Bratislave ubudlo, mne sa vždy podarilo zohnať dostatok takých, ktorí sa chceli pokochať pamiatkami, vypiť si dobré pivo, zájsť do klubu, kde sú tie najkrajšie dievčatá, či skúsiť hazard v prostredí, ktoré nie je tak celkom tradičné – na výletnej lodi.

Z každej várky som mala províziu podľa toho, koľko boli zákazníci ochotní minúť. Vzdať sa piatich percent nie je pre obchodníka veľa, pokiaľ mu to zaistí turistov navyše, ktorí by inak skončili roztrúsení po rôznych podnikoch alebo by vôbec neprišli. K tomu ešte plat sprievodkyne, občasnú tlmočenie a mala som dosť na pohodlný slobodný život na voľnej nohe. Sama som si určovala, ktoré zákazky vezmem, a ktoré prenechám niekomu inému. Nie som predsa jediná sprievodkyňa v Bratislave.

„Ako sa má tvoj ‚vodný princ‘. Nehnevá?“

Branislav Zlatka pozná len z môjho rozprávania. Nikdy sa nevideli a pevne dúfam, že to tak aj zostane. Zlatko Zebic, majiteľ kasína na lodi brázdiacej Dunaj z Bratislavy do Viedne a syn jedného z najdesivejších mužov, akého som kedy videla, má totiž na magické bytosti nos. Hneď, ako by sa na Branislava pozrel, vycítil by, že s ním nie je nič v poriadku a neprestal by okolo neho snoriť, kým by neprišiel na to, čím je zvláštny a čo za druh je.

Kým Braňo nezapredal dušu za tajomstvo najlahodnejšej kávy na svete, býval človekom. Ale odvtedy sa zmenil a dnes, ktovie, čím sa vlastne stal. Otrokom kaviarne? Jej džinom či vládcom? V každom prípade sa mi nezdá, že by svoje rozhodnutie niekedy oľutoval.

Keby Zlatko zistil, čím je Branislav jedinečný, určite by sa ho snažil vtesnať medzi svojich zamestnancov alebo ho aspoň

zaviazať k spolupráci presne tak, ako to chcel urobiť aj mne. Môj šéf je magickými bytosťami priam posadnutý. Jeho zberateľská vášeň ho doslova ženie ku všetkému, čo zaváňa podivnosťou a neľudskosťou.

„Nie je môj, len pre neho občas pracujem. V tom je rozdiel,“ dôrazne som sa ohradila.

„Ešte po tebe nevyštartoval ako ten Nóř?“ vyzvedal sa Braňo. Rád sa ma vypytuje na moje známosti s mužmi a snaží sa mi v týchto otázkach poradiť, hoci sám nikoho nemá. Asi v ňom vyvolávam otcovské pudy.

„Prosím ťa, prečo by mal? Ten má iné krehotinky, a navyše, ochranku mu robí upírka. Ruku má na ňom nalepenú prakticky neustále. Občas sa mi síce zdá príliš chladná a ľahostajná na to, že spolu spia, ale na druhej strane, keby mu liezla na nervy, nechal by ju, aby mu dýchala na krk. Nuž, a ešte je tu jeho brat,“ pridržala som si tyčinku oboma rukami a dohľadka ju oskalpovala o kryštáliky soli. Pekné. „Dovlečie si do kasína ľahkonohé device, len aby provokoval, a keď sa mu nepodarí predať ich bratovi, olizuje sa s nimi za závesom. Mať brata, čo si mužnosť dokazuje počtom prefiknutých chuderiek a neváha pretiahnuť aj pár mojich, tak ho asi nechám utopiť v Dunaji. Dragan má šťastie, že Zlatkovi na nich ani za mak nezáleží.“ Znechutene som v ruke zlomila ďalšiu tyčinku.

Dragan je Zlatkovo dvojča. Temné dvojča, pokiaľ by platilo pravidlo, že jedno je vždy dobré a to druhé zlé. Ani Zlatko nie je anjel, to určite nie, no Dragan je kurevník a nadháňáč. Po celej východnej Európe hľadá mladé pekné dievčatá a vodí ich k otcovi do Prahy. Odtiaľ sa už nikdy nedostanú domov. Ich kariéra sa začína v luxusných bordeloch a končí sa na diaľnici. Pre neho by som nehla ani prstom.

Bohužiaľ alebo bohuvdaka, Zlatko mi zachránil život, a tak som bola nútená, v rámci svojich možností, kývnuť na spoluprácu s ním. Nebolo to jednoduché, ale ak Srbovi dlhujete život, nie je to jednoduché nikdy. Nie že by ma vydieral alebo sa mi vyhráždal. To by som ho hneď poslala kadeľahšie s prestupom v Ulánbátare. Bol ako voda, čo pomaly, ale isto obrusuje pevnú skalu, až z nej napokon vydoluje, čo chce.

Volal mi, pýtal sa, čo robím, a určite mu pomohli ďalší známi, či inak zaviazaní ľudia, lebo si o mne zistil dosť na to, aby som pre neho občas niečo spravila. Nič vážne. Len drobné službičky, ale aj tie stačili, aby mi jedného dňa podsunul písomnú zmluvu. Vraj, aby to bolo oficiálne.

V tom čase už vedel, že som bludička, a môj podpis chcel mať čierny na bielom. Akoby som mu tým papierom mala patriť, či čo! Prečo si rovno nežiadal aj STK a kľúče od môjho bytu?

„Vďaka, ale ja už prácu mám,“ povedala som narovinu. Ani pre jeho krásne modré oči neurobím kravinu a nezaviažem sa k niečomu, k čomu nemusím.

„Malvína, bude to lepšie aj pre teba. Dám ti viac,“ snažil sa ma uhovoriť a nalákať ma na peniaze. Ale ja nebývam chamtivá. Peniaze sú dôležité, dávajú mi slobodu. Môžem si kúpiť, po čom zatúžim, nemusím si ich od nikoho pýtať či požičiavať, no na druhej strane mi ku šťastiu stačí pomerne málo. Nie som otrokom bohatstva a určite sa prachmi nenechám zlákať na niečo, čo mi je proti srsti.

„Keď vtáčka lapajú, pekne mu spievajú. Nechajme to tak, ako to je, alebo ma môžeš nechať na pokoji úplne,“ rázne som odmietla a odsunula pracovnú zmluvu, akoby ma pälila v ruke.

Upírka Elody – oficiálny Zlatkov tieň od starostlivého otecka, posmešne utrúsila: „Vravela som ti, že nepodpíše. Nemal by si

naliehať. Vieš predsa, ako ľahko sa dokáže vypariť, keď ide do tuhého.“

Možno ma chcela uraziť. Ona je predsa taká silná, že si môže dovoliť pustiť sa do boja s kdejakým svalovcom, ja nie. Keď sa ocitnem v priamom ohrození života, rozplyniem sa a vo forme slabého svetielka sa prenesiem do bezpečia. Je to podvedomé. Hoci sa miznutie snažím dostať pod kontrolu, neviem sa vždy ovládnuť. Puf – a som fuč!

Väčšinou mi únik zachránil život, až na prípad, kedy sa tam, našťastie, zjavil Zlatko.

Keď vám na chrbát niekto mieri zbraňou a vy o tom ani netušíte, ťažko môžete niečo urobiť.

Otočila som sa na hluk až vo chvíli, keď chňapol akémusi mužovi po ruke a vzápätí ho zabil jeho vlastnou zbraňou, ktorá sa, akoby zázrakom, ocitla v správnej ruke. Vtedy som sa ešte ovládla a nerozplynula sa. Keby však tú pištoľ s dlhokánskym tlmičom namieril na mňa, ihneď by som sa zdekovala. Takto som tam len stála a čakala, čo hodlá urobiť môj záchranca. Keby ma neobjímala hrôza z istej smrti, čo mi dýchla na krk, určite by som jeho prednosti ocenila viac, než len suchým „vďaka“. Hodila by som sa mu okolo krku, vybozkávala ho od radosti a ktovie, možno aj čosi viac. A až potom by som si otrepávala hlavu o stenu.

Zlatko je štíhly, vysoký brunet s nebesky modrými očami, čo mi vždy pripadalo ako dosť exotická kombinácia. Je mladícky príťažlivý, šarmantný a nechutne bohatý. Jednoducho ideál pre ženu, ktorá túži byť zabezpečená a kvalitne obšťastnená.

Asi som divná, ale vždy som sa tak trochu bála začať si s príliš peknými mužmi. Takí nemajú o devy núdzu a striedajú ich niekedy len z nudy. Nevážia si lásku, lebo majú mnoho príležitostí vyskúšať novú, možno ešte lepšiu. Na druhej strane,

aj žiadostivé ženy dokážu medzi sebou rozpútať sestrovražednú vojnu, ak ide o urasteného samca s drahým vozom a diamantovou kreditkou.

V tlačení mi býva zle, nemám rada krik a chaos zložitých ženských intríg. A tak som sa zdržiavala v bezpečnej vzdialenosti.

Môj záchranca sa mi vtedy predstavil ako Zlatko Zebic. Nič mi to nehovorilo, tak som s ním zašla na večeru hneď, ako kamsi zavolať, aby dal odpratať mŕtvolu. Malo mi trknúť, že je na ňom niečo zvláštne, keď bez mihnutia oka zabil cudzieho chlapa a ani nevolal políciu. Bola som v šoku. Aj mi vyhovovalo, že nemusím nikomu nič vysvetľovať, zhaňat si právnikovi či hájiť sa v prepotenej vyšetrovačke. Ten, kto ma chcel zabiť, musel vedieť, že som bludička, čo ma dosť vyviedlo z miery. Zvyčajne nás nepovažujú za natolko nebezpečné či otravné, aby stálo za to, zaoberať sa našou likvidáciou. Som civilizovaná, viem sa s ľuďmi dohodnúť. No mohol to byť aj niekto z Iných.

Bohužiaľ, Zlatko čoskoro zistil, že som Iná, a začal po mojej podstate pátrať. Úteky, to je moje a pri jednom ma načapal. Teda, skôr ho na mňa narafičil, aby zistil, či som naozaj bludička, ako mu ktosi pošepl.

V duchu som sa vrátila do reality kaviarne a k Branislavovi.

„S ním je to v pohode. Aspoň zatiaľ. Nervy mi žerie skôr Drágo. Kým ma Zlatko potrebuje, drží bračeka na retiazke. Najradšej som, keď Dragana nevidím, ale občas to inak nejde. Predstav si, že Dragan sa bojí Vraťa viac, než Elody! Hmm, možno sa v detstve topil.“

„Nič prekvapujúce. Elody je síce upírka, ale aj tak v nej vidí ženu, navyše je podriadená ich otcovi. Jednoducho je zamestnanec ako každý iný, akurát pri práci používa päste a zuby. Zatiaľ

čo Vratko je vodník na voľnej nohe, muž a samotár bez pevných vzťahov. Nemá rodinu, nemá nič, o čo by ho mohol niekto pripraviť.“

„Asi to tak bude, ale aj tak je to smiešne. Vratko je vodník, vyhadzovač a vrátnik v Zlatkových službách, ibaže Elody je nájomný vrah. Iste má za sebou už pekných pár mŕtvov. Ochranku robí len krátko,“ špekulovala som nahlas.

„Čo neznamená, že Vratko je neškodný. Vodníci sú nenápadní zabijaci. Nikdy nevieš, či sa chlapík utopil náhodou, spáchal samovraždu alebo je to jeho práca. Nechváli sa. Môže mať na konte viac mŕtvych než Elody.“

Ten pokojný chlapík, večne posedávajúci blízko dverí s fajkou v kútiku úst, bol tichý a nenápadný ako vešiak na dáždnyky. Livrej nenesil, aj tak ho väčšina návštevníkov považovala skôr za súčasť dverí, než za živú bytosť. O to väčšie prekvapenie ich potom čakalo, keď sa zrazu ocitli v jeho rukách, a tie ich nekompromisne vliekli von. Jeho vysoká postava bola skôr vychudnutá než svalnatá, ale najzvláštnjšie na ňom boli vlasy. Má ich zelené ako ďateľina. Dnes si každý myslí, že je to vďaka farbe na vlasy, a tak sa ho na to už nikto nepýta. Vzadu ich má nakrátko, vpredu mu padajú do očí a zakrývajú ostrážitý pohľad rovnako zelených očí. Mlčanlivý strážca dverí so mnou za pol roka, čo ho poznám, prehovoril len trikrát, z čoho raz mi vysvetlil, kde nájdem toaletu. Plnil len Zlatkove príkazy, na Dragana ani nikoho iného nereagoval.

Elody ma pred ním varovala hneď na začiatku. Upozornila ma, že môže utopiť človeka v jeho vlastných životných tekutinách. Jednoducho ich premiestni do pľúc a je to. Ovláda vodu a všetko, čo je s ňou akokoľvek späté. Preto pracuje na lodi a nikdy nechodí do mesta. Čím si ho Zlatko získal, že kvôli nemu

vyliezol z Dunaja? Tiež mu zachránil život?

Strhla som sa, keď vedľa mňa na barovej stoličke pristál čísi neokrôchaný zadok. Muž do mňa strčil nevládavo lakťom a dosť dôležito položil na stôl papiere. Branislavova tvár sa stiahla odporom. Asi prišli nepríjemnosti.

„Tak som tu, pán Čierny, a dúfam, že tentoraz sa dohodneme. Protistrana zvýšila ponuku, môžete byť so sebou spokojný. Ak to podpíšete ešte dnes, máte desať percent navyše, ak nie...“

Čo by mohlo nastať v takomto prípade, viselo vo vzduchu ako lano na šibenici. Spýtavo som sa zadávala na Braňa. Toto vyzeralo vážne. Skoro ako vydieranie.

„Povedal som vám, že kaviareň nepredám, a basta! Nechápe, čomu váš klient nerozumie. Pošlite ho ku mne, ja mu to vysvetlím, ak toho vy nie ste schopný. Keď poviem nie, myslím nie.“

„Ani ste si nepozreli ponuku,“ vytkol mu chlapík v obleku.

„Nezaujímam ma. Nechcem peniaze. Mám rád túto prácu a nevzdám sa jej ani za vaše milióny. Strčte si ich do banky a zbohom!“ precedil cez zuby Braňa.

Neprijemný chlapík, podľa všetkého právnik, si nervózne utrel spotené čelo hygienickou vreckovkou a zhúžvanú ju položil na barový pult. Trochu som sa odtiahla a upila z kávy. Nemám rada, keď sa na mňa ľudia tlačia, a tento tu bol navyše arogantný a nepríjemný. Moc peňazí z neho razila ako smrad. Zástupca boháča je niekedy horší než samotný boháč. Bude na vás mávať pocitom vlastnej dôležitosti ako archanjel mečom.

Muž nezmyselnými požiadavkami a ponukami mučil Branislava ešte asi pätnásť minút, kým konečne pochopil, že to nemá zmysel. Napokon vstal, niečo si zamrmlal popod nos, zhrabol ohrdnuté papiere a vyrazil preč. Až neskôr mi napadlo, že som

ho mohla poslať do Paloty, kde by ho pri troche šťastia zožrali medvede, ale bol už ďaleko.

„Nespomínal si, že máš problém,“ vytkla som Braňovi.

„Nemám. Len si ktosi zmyslel, že je táto budova na predaj a nechce pochopiť, že to tak nie je.“

„Mal by si si dať pozor,“ varovala som ho.

„Na čo? Že niekto príde a zastrelí ma kvôli kaviarni? Nie sme v Amerike,“ máchol po mne utierkou, ktorú mal celý čas prehodenú cez rameno.

„Nemáš strach, lebo nemôžeš zomrieť. Ale to neznamená, že ti nemôžu urobiť niečo iné.“

„Mal, nepreháňaj, prosím ťa. To máš z toho, že robíš pre podsvetie. Si paranoidná.“

Zaprskala som: „Nerobím pre podsvetie, ale pre turistické agentúry a občas pre Zlatka! Byť majiteľom kasína nie je trestné, a aby si vedel, ja na rozdiel od teba chodím po meste s otvorenými očami a neschovávam sa za barom!“ nahneval ma. „Svet nie je plný milovníkov kávy a piva, zato je plný ľudí, pre ktorých *nie* znamená koniec,“ dodala som už miernejšie. Branislav si naozaj neuvedomuje, ako sa svet za oknami jeho kaviarne mení. Niekedy je úplne mimo obraz.

„Čo urobíš, keď ťi zlámu nohy alebo to tu podpália, há? Také veci sa dejú aj na Slovensku, nielen kdesi za veľkou mláskou.“

„Myslím, že dramatizuješ, ale vďaka, že sa tak staráš.“

„Pozri, keby k niečomu došlo, určite mi daj vedieť a neber to na ľahkú váhu. Si jeden z mála ľudí, ktorým môžem veriť. Nechcem, aby sa ti voľačo prihodilo. Možno by som mohla... Zlatko by mohol...“ Pohladel ma po ruke. Pre neho som ochotná zľaviť zo svojich snáh neťahat' Zlatka do môjho sveta, držať ho od známych ďalej. Lenže, ak by som ho požiadala o pomoc, stala by

som sa zároveň jeho dlžníčkou. A jemu by to určite ohromne vyhovovalo. Mohol by mi to každú chvíľu otrepávať o hlavu. Ech, som sebecká. Čo je akási dlžoba oproti pokoju, ktorý by to Branislavovi prinieslo? On naozaj nemá nič, len túto budovu, ku ktorej je navyše doživotne pripútaný. Jednoducho ju nemôže predať, ani keby chcel, nemôže sa vystahovať, ani ukryť u známych. Kaviareň je jeho domovom aj väzením.

„Počkáme, dobre? Snáď už pochopili a zájdu k susedom.“

Hoci sa Branislav snažil pôsobiť bezstarostne, videla som, že sa predsa len zamyslel nad možnosťou, že sa právnik vráti a nebude sám. Ten typ by sa pokojne prizeral, ako niekomu držia horiaci zapalovač pod nosom a ešte by si pripálil cigaretu.

Zazvonil mi mobil. Kým sa mi podarilo vyloviť ho z kabelky, stíchol, tak som musela zavolať späť.

„Áno?“

„Pracuješ?“ ozval sa Zlatko. Akoby tušil, že sme ho pred chvíľkou spomínali. Mal príjemný hlboký hlas s cudzím prízvukom, ktorý slovenčine dodával odtieň tvrdosti. Jeho slová ma niekedy hnevali, vyvádzali z miery či iritovali, no samotný zvuk hlasu ma upokojoval. Počuť ho znamená, že je v poriadku.

„Snažím sa.“

„Mohla by si potom prísť na loď?“ otázkou neprosil, skôr žiadal.

„Fajn, ale skôr ako o deviatej ma nečakaj.“

„To bude stačiť.“ A zavesil.

Škoda. Dnes som mala v pláne šuchnúť sa s knihou do postele a stíšiť mobil na minimum, aby som bola aspoň formálne k dispozícii. Ale je sobota. V kasíne bude poriadne rušno, takže pravdepodobnosť, že sa tam niečo zomelie, je najvyššia. Hoci má Zlatko silnú ochranku, upírku aj vodníka k dispozícii a určite ani

sám nie je bezmocný, z nejakého dôvodu chce mať v sobotu okolo seba všetkých, čo pre neho pracujú. Je to akási prehliadka či kontrola „zasvätených“, dôkaz a hold jeho moci. A pripomienka pre nás.

Bohužiaľ to znamená, že sa nevyhnem ani stretnutiu s Dragonom. Za bratom chodí často a sobotu nikdy nevynechá. Zvyčajne ho sprevádzajú aspoň dve dievčatá, ktoré si odloží k baru, aby si ich tam neskôr opäť vyzdvihol. Beda, ak by sa medzitým kamsi stratili. Už som zažila ako vypenil, keď jednu našiel prechádzať sa po palube a rozprávať sa s hráčom. Deva dostala dve facky a hráč skončil v Dunaji. Pritom o nič nešlo, aj tak mal na druhý deň inú.

Zlatko sa snaží na neho dohliadnuť, ale nie vždy sa mu to darí. V sobotu býva oveľa nervóznejší a ostražitejší než inokedy a určite je to kvôli jeho dvojčatu, lebo vtedy, keď Dragan nie je v Bratislave, je ako vymenený. Nuž, rodinu si človek nevyberie.

Zavelila som na odchod, zamávala Branislavovi a už nás nebolo. Zvyšok dňa som vysvetľovala skupinke, prečo nemôžeme zísť do Auparku na nákupy. Nakoniec sme tam aj tak skončili, a rozišli sa každý svojím smerom.

Neznášam nákupné centrá. Bohužiaľ, dnes sa už inde nenakupuje. Kedysi som dokázala brázditiť Obchodnú z jedného konca na druhý, len tak si obzerať výklady alebo skúšať to, čo mali na sebe figuríny. Dnes sú tam len samé služby, predražené reštaurácie a bary, a tých pár obchodíkov s textilom buď krachuje alebo čoskoro bude.

Všetci sa už dávno stiahli do nákupných stredísk s podzemnými garážami, obrovskými reklamami, svetlami, rýchlym občerštením a butikmi, kde za jedny gumené šlapky dáte polovicu platu košickej predavačky potravín. Kto na to nemá, patrí k chu-